

Elkaar kennen uit een indianenleven

BIZONder!

Gaby geeft de ernstig zieke Xander meer hulp dan gebruikelijk, al begrijpt ze niet goed waarom. Samen met regressie- en reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele zoekt ze uit wat er speelt. Familiebanden uit een indiaans vorig leven ontvouwen zich. En dan blijken Gaby en Marianne opeens ook een kleine overlap te hebben in hun herinneringen.

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Gaby ken ik als een lieve vriendin. Voor Xander, een collega die ze via haar werk slechts oppervlakkig kent, doet ze veel moeite tijdens zijn ziekte. Hij heeft longkanker en zal niet meer genezen. Ze is intensief en actief betrokken bij zijn ziekteproces en organiseert speciale *healings* voor hem. Familie en vrienden kunnen altijd al rekenen op haar hulp, maar bij Xander is sprake van ‘meer dan gebruikelijke aandacht’. Ze mailt me: ‘Waarom besteed ik zoveel extra tijd aan hem en geef ik hem zoveel hulp? Hij is niet meer dan een collega van mijn werk, ik heb verder niets met hem. Zou ik hem uit een vorig leven kennen?’ Thuis doet Gaby een meditatie, waarbij ze zich instelt op Xander, om meer duidelijkheid te krijgen. Ze mailt weer: ‘Ik zag hem in die visualisatie voor me, net zoals bij de *healings* die ik voor hem organiseer. We sturen met gelijkgestemden genezende, lichte energie naar hem toe. Nu zag ik die energiestroom naar hem toe gaan, dwars door zijn borstkas heen. Het beeld dat ik van hem had veranderde in dat van een indianenmeisje van een jaar of drie, een meisje met twee vlechten in het haar.’ Ze concludeert hieruit dat ze Xander kent uit een vorig leven waar hij een indiaans meisje was. Dit inzicht is voldoende en in onze e-mails gaan we weer over op andere onderwerpen. Er is altijd wel een vorig leven waaruit je iemand kent.

Een paar maanden later klopt Gaby voor een lichamelijke probleem aan bij een bio-resonantie therapeut. Hij vertelt haar over een vitamine B12-tekort en zegt terloops: “Er zit nog een vorig leven bij je in de weg. Een ervaring als vrouw. Haar dochttertje overleed. Je hebt dat nooit verwerkt.” Gaby mailt me direct: ‘Ineens wist ik dat het om de moeder van dat indianenmeisje ging! Ik voelde dat ik haar moeder was geweest. Het meisje was door voorbij stormende bizons omvergelopen. Haar borstkas was vertrapt, ze kreeg geen lucht meer. Ik heb het voor mijn ogen zien gebeuren! Dat meisje van toen herkende ik in Xander. Hij heeft nu longkanker, pijnlijke longen. Daarom doe ik zoveel moeite voor hem! Ik wilde alsnog mijn kleine meisje redden.’

Kudde bizons

Tijdens het lezen van Gaby’s mailtje gebeurt er iets vreemds. Als ik het woord ‘bio-resonantie’ zie staan, verandert het spontaan in ‘bison’ en doemt een kudde grazende bizons op voor mijn geestesoog. Honderden, duizenden bizons. De wilde dieren lijken op enorm grote bruine koeien, met hoorns. Ze staan, liggen, lopen. Ik ‘zie’ een groenige grote vlakte, gelardeerd met grijswit gesteente. Vruchtbare grond, op de achtergrond gebergte. Het heeft te maken met de tijd dat indianen zich nog vrij konden bewegen op de Noord-Amerikaanse prairies, voordat ze in reservaten werden opgesloten. In mij *resoneert* iets, alsof ik in Gaby’s voorbije bestaan een rol vertolk. Mijn nieuwsgierigheid is gewekt en in onze mails aan elkaar speuren we verder. We noteren wat we te weten komen. Gaby: ‘Onbeweeglijk zit de vrouw bij de kookpot, de lepel nog in haar hand. Haar kind, haar dochttertje van drie jaar oud, speelt verderop. Het meisje tekent met een stukje hout in het harde zand en gaat op in haar spel. De aandacht van de vrouw is gericht op haar kind en ze ziet niet dat er links van haar een stofwolk nadert met een enorme snelheid. Voordat ze overeind kan springen, weet de vrouw al dat het te laat is. De stofwolk raast voorbij, de hoeven van de bizons maken een bonzend geluid op de vlakte. Ze had ze moeten horen aankomen, de aarde moeten voelen trillen. Dan was ze op tijd geweest om haar kind weg te sleuren vóór de alles vertrapende hoeven haar konden raken.’ Ik vraag: ‘De rest van de stam moet toch ook wat gemerkt hebben? Een kudde aanstormende bizons hoor je echt van ver aankomen. Meestal werd er gewaarschuwd, geroepen, zodat iedereen zich op tijd uit de voeten kon maken. Dat je dochttertje in haar spel opging is logisch. Waar was jij met je gedachten? Bij de kookpot? Weggedroomd? Bizonkuddes bestonden in die tijd uit honderden zo niet duizenden dieren. Ging het om enkele bizons die zich van de grote kudde hadden losgemaakt? Dat hoor je minder goed aankomen.’ Gaby: ‘Zou kunnen. Dit haalt wel een deel van mijn schuldgevoel weg. Iedereen had eigen taken binnen de stam. Het was niet mijn taak om bizons op te sporen, ik had een kook-taak.’ Enthousiast vul ik aan: ‘Ik had een vlees-jacht taak daar! Ik zie me als man, indiaan te paard. Twintig, dertig jaar oud. Ik jaag op bizons voor het vlees. Wij, de mannen, reden altijd te paard naar de rustig grazende kuddes toe, om loslopende dieren aan

‘Wat tussen zielen op emotioneel gebied niet is afgerond, krijgt vaak in een andere incarnatie een herkansing’

de rand van de kudde te doden. Dat was de meest veilige manier, dan viel de rest ons niet aan.'

Verdriet om dochtertje

Gaby beschrijft haar herinneringen vanuit de derde persoon, met andere woorden: ze neemt vanwege de pijnlijke herinnering en het verdriet afstand. Vertellen wat ze weet via de 'ik-situatie' is te confronterend. Ze schrijft: 'De vrouw bevriest ondanks de warmte. Stamgenoten rennen naar haar kind. Zij kan alleen toekijken. Ze brengen haar kleine meisje naar haar man, die sjamaan is. De vrouw kijkt naar dit alles, ze ziet het gebeuren vanaf een afstand, bijna zonder geluid. Zonder dat ze het merkt, wiegt ze heen en weer met haar lijf. Pas als de houten lepel onder haar handen breekt, schrikt ze op uit haar tijdelijke verstarring. Een volgend moment komt haar man hun tent binnen. Hij draagt hun dochtertje, dat slap in zijn armen ligt. Hij loopt naar haar toe. Ze denkt dat hij haar wil bestraffen omdat het haar schuld was dat ze niets deed, dat ze niet opgelet had. Zal ze wegrennen? Ze aarzelt, het is te laat. Ze kijkt naar de grond, ze kan hem niet in de ogen kijken. Haar man gaat naast haar zitten, hun meisje in zijn armen. Slap. Haar ribbenkas is niet meer heel, ze had geen schijn van kans. Hij legt zijn hand op de knie van zijn vrouw en probeert contact te maken. Maar zij is niet in dit moment. Haar geest vliegt mee met de bizonen en de ziel van hun dochter. Ze raast over de vlakke in een stofwolk die haar ogen doet tranen. Ze moet op tijd zijn, ze moet haar dochtertje wegsleuren voordat de vernietigende hoeven bij haar zijn. Het kan niet misgaan, het mag niet misgaan. Een leven zonder haar kind is geen optie. In de verte hoort ze het geweeklaag van haar man. Het klinkt als een lied en het gaat door merg en been. De hoge tonen van zijn gejammer rijten haar hart uiteen. Zijn verdriet is voelbaar, zichtbaar en hoorbaar. Haar verdriet zit weggestopt, diep in haar lichaam dat als versteend naast hem zit. Haar verdriet is als een steen die haar op de aarde vasthoudt. Haar geest wil reizen, de ziel van haar overleden dochtertje achterna, de geest van de bizonen. De klaagzang van haar man wordt lager van toon. Ze herkent er haar sterke man in. Haar steun en toeverlaat. Het klinkt nu niet meer zo wanhopig, niet meer zonder controle. Hij heeft verdriet, maar het klinkt alsof hij ermee om kan gaan, alsof hij verder kan met zijn leven. Ze voelt zich teruggezogen worden in haar lichaam. Ze heeft hem nodig. Ze zakt in elkaar, haar handen op haar hart. Wat doet het pijn! Tranen branden achter haar ogen. Die nacht slapen ze met hun dode dochtertje tussen hen in. Ze hebben haar in doeken gewikkeld alsof ze een baby is. Zij wil haar niet meer aanraken. Ze voelt vast koud aan. Haar wangetjes zijn bleek. Haar lange donkere wimpers tekenen sterk af op dat bleke gezichtje. Ze moet naar haar kijken, alsof het schuldgevoel daarmee minder wordt. De volgende dag gaat de hele stam met hen mee naar de rivier.'

Aan de oever van de rivier

Ik vul aan: 'Aan de oever van de rivier ben ik, indianenman,

aan het werk. Ik schraap het vlees en vet af van huiden van gedode bizonen. Stapels bizonhuiden liggen op de grond, die na het schoonschrappen nog in rivierwater gespoeld moeten worden. Twee vrouwen naast mij spannen huiden op houten raamwerken om het droogproces te versnellen. Een enorme kudde bizonen verbleef lange tijd in de buurt van ons tentenkamp. Op eenvoudige wijze hebben we zomaar veel meer dieren kunnen doden dan gebruikelijk in deze zachte herfstperiode. De vleesvoorraad voor de naderende winter is bijna klaar. Tipi's van onze stamleden staan verspreid, wat verder weg van de rivier. Ik zie een groep mensen uit hun tenten komen en naar de rivier toelopen, stroomafwaarts.' Aan Gaby mail ik: 'Grappig, dat ik dit zie. Ik was bezig met het schrappen van huiden. Als ik nu praktijkverhalen schrijf, ben ik vaak in de war wanneer ik de uitdrukking "schrijven = schrappen" gebruik. Regelmatig zeg ik "schrappen" in plaats van schrappen.' Schuldgevoel bekruipt me. Zou de rest van de grote bizonkudde wraak hebben genomen op onze stam omdat we te veel dieren in één keer hebben gedood? Je mag nooit meer dieren doden dan hoogstnoodzakelijk. Gaby gaat verder: 'De grond is te hard om haar te begraven. We leggen haar dode lijfje op een bedje van stro in de rivier. Zo kan haar ziel ongeschonden de overkant van de geestenwereld bereiken. Mijn dode meisje krijgt wat eten mee en de mooiste veer uit de tooi van mijn man. Stamleden dansen en jammeren. Ik sta stil. Ik kan niet huilen, niet weeklagen en ook niet dansen. Als mijn man zijn warme hand niet op mijn rug had gelegd, had ik niet mee kunnen lopen. We duwen het eilandje van riet van de oever af. Ik moet haar loslaten. Ik slik, treuzel. Mijn vingertoppen houden het nog tegen. Mijn man kijkt toe. Mijn vingers verliezen grip, de rivier neemt ons dode dochtertje mee. Ik bijt op mijn in elkaar geklemde vuist. Niet voelen, anders scheur ik in tweeën.' Wat Gaby beschrijft, zie ik vanuit mijn positie bij de rivieroever gebeuren: 'Ik zie dansende, jammerende, verdrietige stamleden. Het geluid van hun geweeklaag komt op de wind mijn richting uit. Ik ril een moment bij het horen van de dodenzang. Ze nemen afscheid van een gestorvene. Kort kijk ik op en zie ik hoe de sjamaan en zijn vrouw een bedje van stro de rivier opduwen, met daarop hun overleden kind. Ik richt me weer op het verwijderen van vlees- en vetresten van de bizonhuiden. Ik heb geen vrouw, geen kinderen. Het is *hún* verdriet, niet het mijne.'

Tweede verlies

Gaby: 'De vrouw wordt ziek, krijgt hoge koorts. Haar man, de sjamaan, zit bij haar en dekt haar gezicht. Ze koelt er nauwelijks van af. In haar ijdromen reist ze terug in de tijd, naar de dagen dat ze zwanger was van hun eerste kind, het dochtertje dat lang op zich liet wachten. Kinderen kregen ze alsmaar niet. Totdat ze het opgaf en erin berustte. Ze kon het nauwelijks geloven: tóch zwanger! Haar man was in de wolken, net als zij. Ze straalde toen haar buik steeds dikker werd. Ze noemden hun meisje 'Stralende Ster'. Nooit vergeet ze hoe trots haar man keek toen zij hem de pasgeborene toonde. Later veranderden ze haar naam in 'Ze Speelt de Hele Tijd'. Het meisje

‘Voordat ze overeind kan springen, weet de vrouw al dat het te laat is... De stofwolk raast voorbij’

leefde in haar eigen wereldje. Ze speelde niet met andere kinderen, maar altijd alleen, en buiten. Wel met beestjes. Of ze tekende met stokjes en voegde er blaadjes en bloemen aan toe. Het was een prachtig meisje. Puur en gevoelig. De vrouw wordt niet meer beter. Ze glijdt weg in haar koortsdromen om nooit meer wakker te worden. Pas na haar sterven, beseft ze dat ze haar liefhebbende man onbedoeld ook verlaten had. En dat hij dus dubbel verdriet had. Dat had ze hem nooit willen aandoen. Ze had spijt dat ze zich zo had laten wegglijden in de dood, maar haar pijn om het verlies van hun dochtertje was te groot.’

Herkansing

De ziel van Gaby's vroegere dochtertje huist nu in een mannelijk lichaam, dat van Xander. Uit hun voorbije indianenleven nam de moeder schuldgevoelens mee, het meisje herinneringen aan pijnlijke longen. Nu dit oude

verhaal duidelijk wordt, kan Gaby's aandacht en hulp voor Xander tot normale proporties worden teruggebracht. Onbewust verbond ze zijn terminale longkanker aan de pijnlijke longen van haar indianendochttertje, wier borstkas door bizonhoeven was geplet. Gaby stond op zielsniveau nog steeds in de 'ik wil haar/hem redden' stand. Echter: Xander is niet te redden, zijn huidige longen zijn door tumoren ernstig aangetast. Zelfs speciale *healings* kunnen zijn naderende dood niet voorkomen, hoogstens vertragen. Waarschijnlijk hebben Xanders longen het in meerdere vorige levens zwaar te verduren gehad. Misschien beseft hij ergens dat Gaby's vele inspanningen om hem te helpen verder gaan dan een gewone vriendendienst. In het indianenleven eindigde hun moeder/dochter relatie pijnlijk en abrupt. Maar wat tussen zielen op emotioneel gebied niet is afgerond, krijgt vaak in een andere incarnatie een herkansing. Gaby en Xander hebben nu meer tijd om beter afscheid van elkaar te nemen. En de bizonjager... die stond erbij en keek ernaar. En schrijft er nu over. Bizon'der! •

